

шон ман

ПРИКАЗКИ
ОТ СЪРЦЕТО
НА ГРАДА

Australian Government

This project has been assisted by the Australian Government through Creative Australia, its principal arts investment and advisory body.

Тази книга беше издадена с помощта на австралийското правителство и фонда му за изкуство „Творческа Австралия“.

INTERNATIONAL WRITERS' AND
TRANSLATORS' HOUSE

Тази книга беше преведена в Международния дом за писатели и преводачи във Вентспилс, Латвия.

Tales from the Inner City

© Shaun Tan, text and illustrations, 2018

© Шон Тан, текст и илюстрации, 2024

© Нева Мичева, превод, 2024

© Кети Ивановна, редактор, 2024

© Петър Комитов, визуална адаптация, 2024

© Издателство Жанет 45, 2024

ISBN 978-619-186-938-1

ПРИКАЗКИ ОТ СЪРЦЕТО НА ГРАДА

превод от английски
нева мичева

147

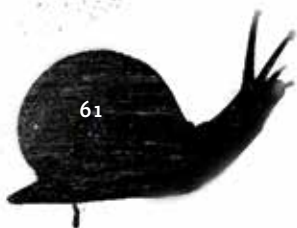
135

169

17

61

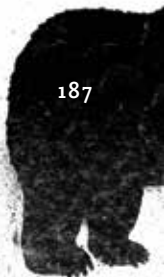
71

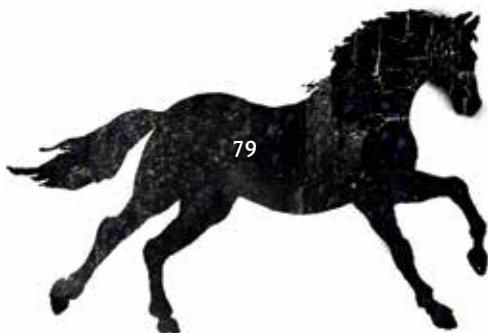
157

195

187

79

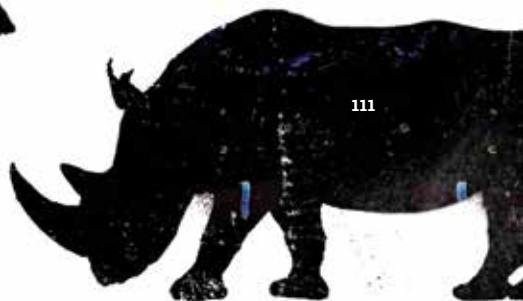
23

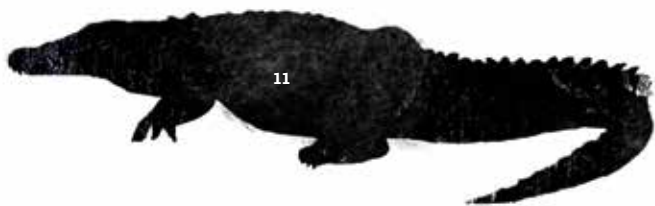
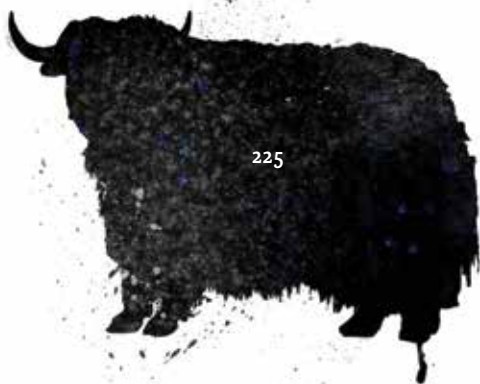
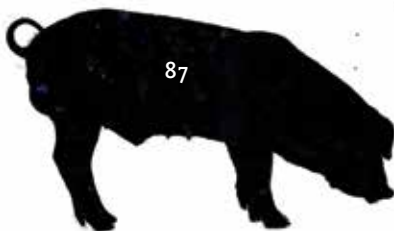
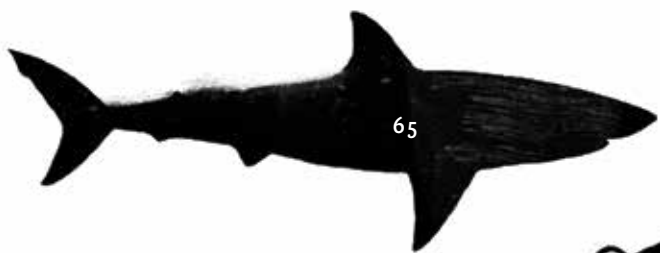
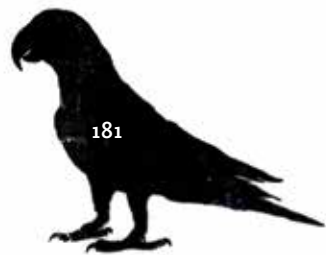
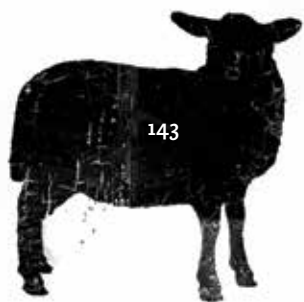
115

173

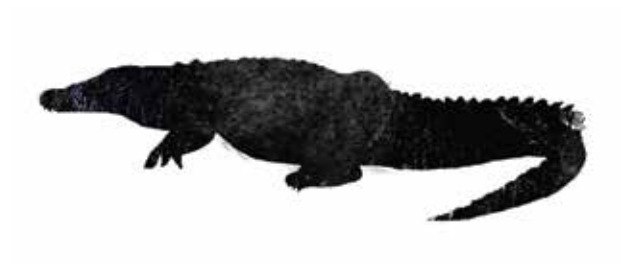

111

*Животните ги има на света
по лично техни си причини.*

Алис Уокър

Крокодилите живеят на осемдесет и седмия етаж, и то нашироко. Разполагат с обилие от филтрирана вода, тиня, блатни треви, както и с климатик, прясно месо, доставяно два пъти седмично, и дълги, непрекъснати стъклени стени, покрай които да следват слънцето през целия ден с бавни измествания от изток на запад. Подобно луксозно пълзящо припичане не би било възможно на партера. Споменах ли за фантастичния им панорамен изглед към финансовия квартал? А за звукозаписите от мочурищата, които се изливат отвсякъде през скрити вентили в безспирен поток – оригиналният музикален фон на природата? Мисълта ми е: тези създания живеят в мирно безвремие. Всеки ден е все същият ден, месеците отминават без име и пореден номер, а годините се изпаряват високо над препускащите, изнурителни

горещи вълни на трафика, с които ние, горките хорица, трябва да се оправяме.

Знаят ли въобще крокодилите къде се намират, питате? Или направо: как на служителите, с които е пълен остатъкът от сградата, не им и хрумва, че гумата „крокодили“ до самотното копче в асансьора бележи нещо повече от абстракция? Модна марка? Застрахователна агенция? Или рекламна? Високи технологии? Без съмнение – една от няколкото хиляди фирми в града, с които те нямат вземане-даване и допирна точка и на която не дължат внимание. Нищо не сковава въображението така, както една чакалня, а асансьорът е чисто и просто най-малката от всички възможни чакални.

Служителите от долния етаж веднъж забелязаха, че тава-нът е прокапал, но повредата бе отстранена (десетилетия от тогава). На служителите от горния етаж през ум не би им минало, че точно под лачените им обувки гъмжи от праисторически гуцери. Едно обаче знаят: всеки, който заспи на бюрото си, се озовава в тъмен лес, където тича гол и надава ужасени маймунски крясъци, докато не се събуди в прилив на неудържима радост със съзнаването, че е абсолютно жив. Откакто въведоха офисните хамаци, бизнес успехът на осемдесет и осмия етаж стана митичен. Там го наричат „вдъхновение“ – типично за маймуните без козина. Крокодилите са по в час.

Единствените хора, които са наясно с осемдесет и седмия етаж, са шепата строителни инспектори, градоустройствени инженери и работници по поддръжката като мен, а ние не обсъждаме много-много. Не че е голяма тайна де. Просто всеки път, когато кажа на някого, че горе има крокодили, той или решава, че съм луд, или зяпва глупаво насреща ми в очакване на някакъв виц за адвокати, които така и не следва. Ако пък успея да го убедя, че говоря за нещо неукрасено, реално, неверието бързо прераства във възмущение: „Ама това е противоестествено, безчовечно, това е извра-

мено, жестоко, откачено, сбъркано – те трябва да бъдат върнати в нормалната си среда!“ И прочее. Аз само свивам рамене и продължавам да си работя. Споровете ме изморяват, а и парадоксалността на тази ситуация отдавна спря да ме забавлява.

Така де, хората вече не помнят, че целият ни град е издигнат върху мочурище. Крокодилите живеят тук от милион години и мога да се обзаложа, че ще си останат на мястото дълго след като трафикът се продъни в калта, а ние, маймуните без козина, приключим последната си среща, обявим банкрут и преминем към нещо друго, какъвто ни е навикът. В хладния мозък на един крокодил градът е чисто и просто чакалня: най-голямата от всички възможни чакални, изникнала насред епоха, с която той няма вземане-даване и допирна точка и на която не дължи внимание.